

„A v naravi je vendar zakon boja“, ugovarjam, „žival je rastline, človek kolje živali in jih vživa.“

„To ni prav, Jevgenij Osipovič“, reče moj tovariš. „Meso jesti je greh.“

„A kako naj potem živimo?“

„Ne stori nikomur nič žalega! Tudi živali ne! Vse je proti ljubezni, kar je sila.“

„Ali pa ni človek gospodar vsega stvarstva?“

„Človek je del prirode, in ljubezen je postava, ki mora edina vladati. A to ni tista ljubezen, o kateri pišejo v povestih, ampak božanstvena ljubezen, ki je duša sveta. Ljudje se veselijo in ženijo in mislijo le vsak na svojo osebno korist. Vsak bi moral delati za blagor vsega človeštva, ne pa le zase in za svoje.“

„A oče mora skrbeti za svojo rodbino, za ženo in otroke.“

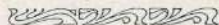
„Skrbeti za rodbino bolj kot za splošnost, je greh. Tudi ženiti se je greh.“

„Čujte, Trifan Fjodorovič, ali upate Vi, da se bo kdaj svet ravnal po vaših načelih?“

„Jaz ne vem, ker ljudje gredo svoja pota, v pogubo. A srečni ne bodo popolnoma, dokler se ne bodo ravnali po teh naukih, ki so zapisani v njihovih srcih. So nekateri, ki v njih živi žar božanskega spoznanja. Slava Bógu! A malo jih je, in zato se človeštvo pogublja.“

Pogledal je zopet s sanjativim očesom v daljavo.

Spodaj je pa veselo zasvirala godba, in pisana množica se je izprehajala med oleandri z glasnim smehom . . . (DALJE.)

ANTON MEDVED:

PTICAM SELIVKAM.

Zopet se vračate ptice
z gorkega juga:
Bodi mi srčno pozdravljena pevkinj
nežna zadruga!

Kadar vas gledam, poslušam,
ljubice moje,
žalost navda me, ali veselje,
ali oboje.

Mine pomlad, in jeseni
dvignete krila:
Zopet se v krajih vam solčnih posmeje
stvarnica mila.

Moje srce pa zavetja
gorkega nima.
Tuj mi je dom, tujina domača,
tu in tam zima.

